

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Koning Lear

Koning Lear was oud en moe. Hij was de zaken van zijn koninkrijk beu en wenste alleen nog zijn oude dag door te brengen in de buurt van zijn drie dochters. Twee van zijn dochters waren getrouwd met de hertogen van Albany en Cornwall. De hertog van Bourgondië en de koning van Frankrijk waren beiden gegadigden voor de hand van Cordelia, zijn jongste dochter. Lear riep zijn drie dochters bij elkaar en vertelde hen dat hij van plan was zijn koninkrijk onder hen te verdelen. "Maar eerst," zei hij, "zou ik graag willen weten hoeveel jullie van me houden."

Goneril, die eigenlijk een hele slechte vrouw was en helemaal niet van haar vader hield, zei dat ze meer van hem hield dan woorden konden zeggen. Ze hield meer van hem dan van de ruimte of van de vrijheid. Ze hield ook meer van hem dan van het leven, gezondheid, schoonheid en eer.

"Ik hou net zoveel van je als mijn zus maar dan nog meer", zei Regan, "want ik geef alleen maar om de liefde en eer van mijn vader."

Lear was erg blij met Regans woorden maar wendde zich tot zijn jongste dochter, Cordelia. "Nu, jij bent onze grote vreugde", zei hij, "het beste deel van mijn

koninkrijk heb ik voor jou bewaard. Wat heb jij erover te zeggen?"

"Niets, heer", antwoordde Cordelia.

"Uit niets kan niets ontstaan.

Spreek nog eens", zei de koning.

En Cordelia antwoordde: "Ik houd van uwe Majesteit overeenkomstig mijn plicht, niet meer en niet minder."

Ze zei dit omdat ze een hekel had aan de manier waarop haar zussen hun liefde bewezen terwijl zij

eigenlijk nooit het juiste plichtsbesef jegens hun oude vader toonden. "Ik ben je dochter", ging ze verder, "en je hebt me opgevoed en van me gehouden. Nu ik geef je die plichten terug zoals goed en passend is, ik gehoorzaam je, ik hou van je en eer je het meest."

Lear, die het meest van Cordelia hield, was

teleurgesteld. Hij had gewild dat ze meer buitensporige uitingen van liefde zou geven dan haar zussen. Dus hij zei: "Ga heen en wees voor altijd een vreemdeling voor mijn hart en voor mij."

De graaf van Kent, één van Lears favoriete dienaren, probeerde een goed woord te doen voor Cordelia, maar Lear wilde niet luisteren. Hij verdeelde het koninkrijk tussen Goneril en Regan en zei hun dat hij zelf maar honderd ridders zou houden en dat hij beurtelings bij zijn dochters zou wonen. Toen de hertog van Bourgondië hoorde dat Cordelia geen deel van het koninkrijk zou krijgen, gaf hij zijn verkering met haar op.

Maar de koning van Frankrijk was wijzer en zei:
"Koning, uw dochter zonder bruidsschat, is een koningin voor ons en ons mooie Frankrijk."

"Neem haar maar, neem haar maar", zei de koning
"want ik wil haar gezicht nooit meer zien."

Dus Cordelia werd koningin van Frankrijk en de graaf van Kent werd uit het koninkrijk verbannen omdat hij een goed woordje voor had haar willen doen. De koning ging nu logeren bij zijn dochter Goneril, die alles van haar vader had gekregen wat hij te geven had. Maar ze begon hem nu zelfs de honderd ridders die hij voor zichzelf had gereserveerd, te misgunnen. Ze was hardvochtig, onbeleefd en ongehoorzaam, en haar bedienden weigerden zijn bevelen op te volgen. Ze deden gewoon alsof ze hem niet hoorden.

Nu deed de graaf van Kent, toen hij werd verbannen, alsof hij naar een ander land zou gaan, maar in plaats daarvan kwam hij terug in de vermomming van een dienaar en nam dienst bij de koning. De koning had nu twee vrienden: de graaf van Kent, die hij alleen kende als zijn dienaar, en zijn hofnar, die hem altijd trouw was. Goneril vertelde haar vader dat zijn ridders haar hof zouden dienen en zei hem alleen een paar oude mannen bij zich te houden, mannen zoals hijzelf.

"Mijn gevolg bestaat uit mannen die alle onderdelen van hun plicht kennen", zei Lear. "Goneril, ik zal je niet verder lastig vallen, ik vertrek en ik laat een dochter achter."

Toen zijn paarden gezadeld waren, ging hij, met zijn volgelingen, op weg naar het kasteel van Regan. Maar Regan, die vroeger haar zuster had overtroffen in haar

trouwe toewijding aan de koning, leek haar nu te overtreffen in de minst trouwe toewijding. Ze zei dat vijftig ridders voor hem al teveel waren en Goneril, die zich erheen had gehaast om te voorkomen dat Regan meer succes bij de koning zou hebben, zei dat zelfs vijf ridders al teveel waren. Haar bedienden konden immers voor hem zorgen. Toen Lear inzag dat zijn beide dochters hem echt wilden weggagen, verliet hij hen. Het was een wilde en stormachtige nacht, en hij zwierf over de heide, half gek van ellende, en met geen andere metgezel dan de hofnar. Maar weldra ontmoette hij weer zijn dienaar, de goede graaf van Kent. De graaf haalde hem tenslotte over om in een armzalig hutje te overnachten. Bij het aanbreken van de dag bracht de graaf van Kent zijn koninklijke meester naar Dover en haastte zich naar het hof van Frankrijk om Cordelia te vertellen wat er was gebeurd.

Cordelia's man gaf haar een leger en daarmee kwam ze aan in Dover. Hier vond ze de arme Koning Lear,

zwervend over de velden, gekleed in een armzalig gewaad met een kroon van brandnetels en onkruid op zijn hoofd. Ze namen hem mee terug en voedden en kleedden hem. Cordelia kwam naar hem toe en kustte hem.

"Je moet geduld hebben met me", zei Lear "zou je het kunnen vergeten en me vergeven? Ik ben oud en dwaas."

En nu wist hij eindelijk wie van zijn kinderen het meest van hem had gehouden en wie zijn liefde echt waard was.

Goneril en Regan voegden hun legers bij elkaar om tegen Cordelia's leger te vechten en ze waren succesvol. Cordelia en haar vader werden in de gevangenis gegoooid. Toen hoorde Goneril's echtgenoot, de hertog van Albany die een goede man was en niet wist hoe slecht zijn vrouw was, de waarheid. Toen Goneril ontdekte dat haar man wist wat een slechte vrouw ze was, maakte ze een einde aan haar leven. Een tijdje daarvoor had ze, uit jaloezie, haar zus Regan al dodelijk gif gegeven.

Ze hadden ook nog geregeld dat Cordelia in de gevangenis zou worden opgehangen, en hoewel de hertog van Albany onmiddellijk boodschappers stuurde om dat te voorkomen, was het te laat. De oude koning kwam wankelend de tent van de hertog van Albany binnen, met het lichaam van zijn geliefde dochter Cordelia in zijn armen. En kort daarna, met liefdevolle woorden voor haar op zijn lippen, viel hij neer, met haar nog steeds in zijn armen. En hij stierf ook.

